

*De der holder 300 nætter op mod 65 dage vil
smykke verden med sort kaffe og nikotin
Jeg er ikke én af dem*

NYTÅRSTALE

Året går på hæld, men dagen er ung og modbydelig
Solen skinner på skyerne der ler ad udsigten over
Københavns storhedsvanvid,
Det nye år,
hvem har et immunforsvar der kan gå sådan noget
jubilende i møde?
Jeg kan ikke overskue sjap og våde sokker der
belejrer sig hos i forvejen anspændte homo sapiens
sapiens, altså hos kloge frysende, kloge beregnende
i legoklodsernes leg.

Vi er i rivende udvikling, et ungt team af fuldbyrdede
misbrugte misbrugere.
(Al denne opposition holder jo ubalancen i bal-
ance!)
Folkens, giv op og giv agt, læn jer tilbage i læder-
stuerne og lad fjendens fjender udrydde mens vi
venter.

Kl. er slået ad helvedes til og styrter forvirrede
rundt i de gamle ubarmhjertige cirkler, mens
folket og jeg springer lystigt rundt og længes efter
fyrværkeriet.
Raketten der kan bringe rotationen på plads og
raketten der kan løfte arven og raketten der kan
komme ud over det iagttagende hvælv og raketten
der er noget så flot og rakien der smager åh så godt
og pis og papir fra punktuøse poeters legeplads.

Må nytårsforsættet brydes og alkoholikerens anta-
bus forbydes, mens høflige hentehårsnarkomaner
druknes til den mousserende vins klagesang, mens
kranssekagen sendes til Afrika i håb om nye invalide
traditioner, underskrevet af minimalstatens mang-
foldighed, alt imens bordbombernes terrorangreb
forhindres med flødebemærkninger og dekorerede
bordskånere.

Syng eller synk siger jeg uden at synge mens dybet

dypper sig i et springvand nær vores julehjerter.
Hvad kan vi klage over når rådhusklokkerne guider
os, når vores nationalhymne næres af straffespark
og nydes bag lås og slå, når bjørnekløerne visner
under uagtssomme forældre værn, når disse foræl-
dre skider i toiletet men vasker hænder andre
steder, når saltede veje ender i Herlev og når
Sortedamssøen smelter i frostvejrs mens solkonger
nedskriver sandfærdige remser om håb og helvede.

Lad os tage på vej, godt på vej i det nye og tilladte,
ja lad os da blot tage det hele og pakke det godt ind
i konfektens vidunderlige verden, jo lad os fejre
foråret med efteråret og hilse vinteren velkommen
med minder og meninger om at: ”nu kan det være
nok med at danse om den sure mælk” og ”nu kan
det være nok med glinsende paletter og dårlig hu-
mor, med talrige koloniale fungerende hystader og
tændstiksmænd der sulter på lakerede parketgulve i
starten og slutningens selvfølgelighed.

Nej, også formen må vi beholde til ære for ramme
alvor under valg og rislende koldsved på nordtyske
rastepladser. Vi må så forfærdeligt meget mere, vi
må betragte os som heldige helte og hallucinerende
bakterier.

Vi må, som de, have et nyt nytår

Skål eller skak mat.

DEN DYBE INDÅNDING

Jeg står ved en skillevej. Det gør jeg hver dag.
Jeg skriver til læseren fra luderens skrivepult.
Der er langt ned.

Men nedstigningen er let at overskue.
Det er vinter som så ofte i København, gråt uden at
blænde fortovets gyldne muligheder.
Jeg tænder en cigaret for at orientere mig. Gaden
er nøgen, hjørnerne er lysere end sædvanligt, intet
bemærkelsesværdigt. Jeg står aldrig på lur, leder
ikke, men bemærker dog kedsomheden krybe sig
op gennem rygraden. Jeg vader ned langs en gul
mur, måske er den orange, tænker om jeg nogen-
sinde vil vende den ryggen eller gå imod den. Der
er ikke plads til punktummet. Videre ned mod
runddelen hvor veje skilles og mødes for at forvirre
menigheden der dræbte den menige, den simple.
Måske.

Jeg krydser det nybelagte stræde der ikke længere
er nøgent og uskyldigt.
Hun er bedårende eller fræk, jeg ser en slentrende
nyfødt kvinde og lader mit indtryk dømme skam-
løst, nærmest frit. Samvittighed er fortællerens død.
Hun vil ses, ikke se og tale uden at lytte.
Hun er tredive skridt fra kollisionen eller over-
raskelsen, måske nedturen vi får at se. Ikke jer
naturligvis, i kan forestille jer det, ikke udleve det,
der er en forskel, en betydelig forskel.

Jeg må standse hende med magt, øjnenes måske,
hun har krøllet rødt hår, som tang på en strand jeg
må besøge. Hendes øjne ser igennem et udstillings-
vindue jeg kunne have siddet i, de kigger grundigt,
intelligent og ligegyldigt mens hun svajer, nej,
svæver henad asfalten i cowboystøvler, sådan nogle
jeg burde gå i. Hendes jeans er skåret til at vise
hendes arrogance og gaver med kompliment fra
den uartige regissørs testamente. Jeg har i et øjeb-
lik brug for at lade hele verden passere, dø foran
min barndomsdrøm, men jeg må skænke hende
min begejstring, lade hende forelske sig i sit omrids
og skabe en rimelig afslutning på vores kortvarige
evighed. Muren på den modsatte gade fortsætter,
mens hun stopper op, kun hun kan sætte punktum-
met.

Jeg spørger mens hun svarer ligegyldigt, det

tænder mig. Hendes øjne er jeg født med, resten
er fornøjelse og bilerne strømmer forbi. Jeg er
hverken skræmt eller pirrelig, men min retorik
dumper i anstrengelser og sneen smelter på mit
gode udseende... det ser hun tydeligt. Smiler hun,
er det ude med dannelses-skak og kedelige træk.
Jeg vil da hive hende ind blandt tiggere i et rum
fyldt med souvenirs, men planer går altid i vasken
og hendes blik fjerner sig stødt i den fornemmes
kedsomhed.

Jeg skuer over muren og glædes ved trætoppene
der danser velvilligt, nærmest provokerende, til ære
for stilhedens tjener. I mellemtiden blev hun vel
misfornøjet og forlod vores samtale som om den
betød noget blandt højtidens svigtende charme.

Det knager i mine stive led som har strukket sig
frem til finalen og gabt uden at strække ud, sulten
fortsætter jeg nedstigningen.

M. V.